

Hồi 4

Dâm tăng lộng hành ó phật môn

Tiết Trúc tự!

Đó là một ngôi cổ sát nằm trên Ngọc an Sơn cách Điền Trì hơn ba mươi dặm về phía nam, được xây cất vào đời vua Trịnh Quán nhà Đường, quy mô hùng vĩ, tuy đã trải qua mấy trăm năm, nhưng được trùng tu mấy lần, đền đài lầu các, khí thế vẫn như xưa.

Trưởng đại khai sơn Nguyên Minh đại sư chính là sư đệ của Nguyên Giác chương môn phái Thiếu Lâm, là một vị cao tăng đắc đạo có hạng lúc bấy giờ, tương truyền đến nay đã được hai mươi ba đời, môn đồ ngày một đông hơn.

Bởi Tiết Trúc tự là chi nhánh của phái Thiếu Lâm nên trưởng lão đương gia đời nào cũng ước thúc môn hạ bằng pháp quy Thiếu Lâm, nên địa vị trong võ lâm ngày một tăng cao, thanh uy hưng thịnh, nghiêm nhiên trở thành một phái độc lập, và vẫn giữ được thanh uy lệnh dụ của môn hạ tam bảo trên giang hồ.

Nào ngờ đến đệ tử đời thứ hai mươi ba là Liễu Minh đại sư tiếp chương môn hộ, do bởi tính ông hiền lành tiêu cực, nên đại quyền đã lọt vào tay đại sư đệ Liễu Tâm hòa thượng.

Vị Liễu Tâm nắm giữ quyền lực Tiết Trúc tự này là một người rất ranh mãnh và đầy dã tâm, mắt thấy môn đồ đông đến gần ngàn, thế lực hùng hậu, bèn muốn thoát khỏi sự ước thúc của phái Thiếu Lâm, độc lập môn hộ, tranh hùng với các đại danh môn chính phái khác.

Y chí phấn đấu muốn vươn lên ấy của ông cũng chẳng có gì không phải, nhưng vấn đề đã từ đó phát sinh, ông muốn nắm giữ quyền lực là phải củng cố thế lực cá nhân, muốn củng cố thế lực cá nhân là phải nuông chiều và dung túng môn hạ, để khiến môn quy lơ lửng, giới luật bất nghiêm, biến một thánh địa phật môn thành nơi dâm tà nhơ bẩn.

Nói chung, Liễu Tâm hòa thượng tuy đã có dã tâm quỷ kế, nhưng không tài thao lược trị sự, một người có trách nhiệm hiệu lệnh hàng ngàn tăng chúng như vậy sao không khiến cho cổ sát ngập đầy khói đen chướng khí?

Liễu Tâm hòa thượng tuy như vậy nhưng còn biết giữ mình trong sạch, nên không hề có ách tích gì trên chốn giang hồ.

Ngặt nổi hai vị đệ tử thập nhất của ông là phường bại hoại phật môn, một là Minh Đạt, một là Minh Chí. Hai người này là huynh đệ thân sinh, bốn mươi tuổi mới thể phát

quy y. Hồi mười năm trước họ vốn là hai tên côn đồ địa phương, cậy mình có được chút võ công, luôn cướp bóc cưỡng dâm, hà hiếp bách tánh, không từ một hành vi tội ác nào.

Sau cùng, họ đã khiến cho mấy người hiệp nghĩa trong tỉnh Vân Nam tức giận, truy sát họ đến mức không chỗ dung thân, đành phải đến Tiết Trúc tự cạo đầu làm hòa thượng.

Kể từ đó, hai anh em họ như hổ thêm cánh, chứng nào tật nấy, lúc đầu thì còn e sợ, nhưng rồi thấy Liễu Tâm bênh vực dung túng, bèn công khai đi khắp nơi cưỡng hiếp phụ nữ, trở thành hai tên dâm tặc khét tiếng.

Một tập thể đông người mà không có nghiêm luật ước thúc khó thể tránh khỏi phát sinh nhiều điều tệ hại, Tiết Trúc tự có đến hàng ngàn tăng chúng, lại thêm môn quy lơ lửng, nên môn hạ ngày một lộng hành, hành vi tội ác chồng chất.

Nhưng Liễu Tâm hòa thượng kể từ khi nắm giữ quyền lực Tiết Trúc tự, ông ta cũng có một phương pháp ngự chúng khác rất đơn giản, đó là ba đại giới luật do ông ta soạn thảo rồi giao cho phương trượng Liễu Minh đại sư công bố.

Ba đại giới luật đó là: thứ nhất, chống lại mệnh lệnh bị xử tử, gặp địch không tiên bị phé, thứ ba, không luyện tập võ công bị đuổi.

Chúng tăng trong tự chỉ cần không vi phạm ba giới luật ấy, mọi hành vi khác đều không bị truy cứu.

Tuy nhiên, cũng nhờ sự nghiêm khắc của ba giới luật ấy, bốn đời tăng chúng Liễu, Minh, Giác, Viễn gần ngàn người chẳng ai là không võ công trác tuyệt, gặp địch thấy đều hung hãn tiến tới, nên Tiết Trúc tự rất được giới giang hồ nể sợ.

Một hôm, Liễu Minh đại sư ngồi trong thiền phòng hành công thở nạt vừa xong, hai mắt hé mở, bỗng thấy một bóng người như u linh đã đứng trước mặt chẳng rõ tự bao giờ.

Lão phương trượng tuy tính tiêu cực, ít khi màng đến mọi việc trong tự, nhưng võ công và định lực khó có thể so bì.

ông chỉ thoáng nhìn đã nhận ra đó là một người đàn bà áo xanh, lụa đen che mặt và đầu chít khăn xanh, bất giác thoáng giật mình, nhưng liền nhắm mắt lại, cất tiếng hỏi:

- Nữ thí chủ cao tánh tôn danh? Đến hàn xá chẳng hay có điều chi dạy bảo lão nạp?

Liễu Minh đại sư tuy bề ngoài điềm tĩnh ung dung, thật ra khi cất tiếng hỏi, trong lòng cũng không khỏi kinh ngạc trước võ công siêu tuyệt của người đàn bà bịt mặt này, chẳng những vượt qua các trạm canh phòng nghiêm mật của bản tự, mà còn im lìm tiến vào thiền phòng mình lúc nào không hay.

Nữ nhân bịt mặt chậm rãi nói:

- Chưa thông báo và được cho phép mà đã tự ý xông vào đan thất của phương trượng, xin hãy thứ tội... Tiệp phụ tuy chưa bước vào không môn, nhưng đã dứt trần niệm từ lâu, và danh tánh sớm cũng đã không dùng đến.

Liễu Minh đại sư nghe đối phương tuy lời lẽ không có ác ý, nhưng giọng nói lạnh đến mức rợn người, bèn lại hỏi:

- Vậy nữ thí chủ đến đây có dụng ý gì?

Nữ nhân áo xanh khăn đen che mặt thoáng lay động, giọng nói càng lạnh hơn:

- Tục ngữ có câu, không việc chẳng đến điện Tam Bảo... Lão thiền sư là chương môn đương gia Tiết Trúc tự, chẳng hay có biết hành vi của đệ tử môn hạ trên giang hồ trong những năm gần đây không?

- Việc ấy Liễu Minh đại sư trầm ngâm một hồi, hai mắt hé mở, phát ra thần quang sáng quắc, nhìn chột vào nữ nhân áo xanh nói:

- Lão nạp ngu xuẩn, rất hổ làm đương gia, mọi sự vụ trong tự hầu hết đều nhờ sư đệ Liễu Tâm xử lý, nhưng... nếu nữ thí chủ thấy đệ tử tệ tự có hành vi tội tệ gì làm nhục thanh quy, xin hãy cho biết rõ, nếu lão nạp điều tra chứng thực, nhất định sẽ nghiêm trị để thanh lý môn hộ.

Nữ nhân áo xanh như không bằng lòng về câu trả lời ỡm ờ của Liễu Minh đại sư, buông tiếng “hừ” lạnh lùng nói:

- Tiết Trúc tự là danh sát đời trước, có lịch sử lâu dài và rạng rỡ, nay lại trở thành một nơi đầy tội ác như bản, chẳng những làm ô uế thanh danh Phật môn mà còn khiến đồng đạo võ lâm ghê tởm. Nếu lão thiền sư có thể điều tra rõ, chỉnh lý môn hộ, tuy muộn nhưng vẫn còn có thể cứu vãn, nếu không e hối hận chẳng kịp. Tiệp phụ đã cạn lời, xin thứ cho đã mạo muội quấy nhiễu thanh tu...

Dứt lời, chỉ thấy bóng người nhấp nhoáng đã mất dạng, chẳng rõ đã về hướng nào?

Liễu Minh đại sư bán tín bán nghi về những lời nói của nữ nhân áo xanh, ngồi trên vân sàng hết sức băng khuâng, chỉ bởi ông tính tình tiêu cực thiếu kiên quyết, đối với bất cứ việc gì cũng không thấy nghiêm trọng, nên mấy hôm sau ông đã quên bẵng.

Nào ngờ vào lúc sáng năm hôm sau, Tiết Trúc tự bỗng dưng chuông hồi hải, chúng tăng nhón nháo.

Một hòa thượng chương quản đại hùng bảo điện hồi hải chạy đến thiền phòng ở hậu viện, gặp Liễu Minh đại sư hỏi:

- Bẩm tổ sư đương gia, không xong rồi, xin mời tổ sư đương gia mau đến đại hùng bảo điện xem thử!

Liễu Minh sớm đã giật mình thức giấc bởi tiếng chuông ngân, đang khoác áo ngồi dậy, vội hỏi:

- Việc gì mà người hốt ha hốt hải thế này?

Hòa thượng chương quản đại hùng bảo điện này là đệ tử thủ tọa vai vếch Giác, nghe tổ sư đương gia hỏi, ấp úng đáp:

- Việc này... đệ tử cũng không sao nói rõ được... tốt hơn xin mời tổ sư đến đó xem thử.

Bởi Liễu Tâm đã đi khỏi, Liễu Minh đại sư đành khoát tay nói:

- Người đi trước đi, lão nạp đến ngay!
- Tuân mệnh!

Giác Viên chấp tay thi lễ, lui ra thiền phòng, trở về đại hùng bảo điện.

Liễu Minh ra khỏi thiền phòng, đã có bốn tiểu sa di áo xám chờ sẵn bên ngoài, theo sau lão thiền sư đi nhanh về phía đại hùng bảo điện.

Đại hùng bảo điện nằm ở trung tâm Tiết Trúc tự, cách thiền phòng của phương trượng khá xa, phải vòng qua ba khu điện viện mới đến.

Lúc này Liễu Minh đại sư đã nhìn thấy các đệ tử đều bước đi hồi hải, mặt lộ vẻ bàng hoàng kinh ngạc, đổ xô tiến về phía đại hùng bảo điện, biết là sự thể không tầm thường, liền nóng lòng bước đi nhanh hơn.

Khi vừa bước qua cửa viện đại hùng bảo điện, Liễu Minh đại sư đã thấy mấy trăm đệ tử tụ tập, đứng đầy hai bên đại điện, chừa ra một lối đi khoảng ba thước ở giữa, thấy đều lẳng lẳng cúi đầu nhìn xuống Cảnh tượng ấy đã khiến lão thiền sư càng thêm kinh ngạc, vừa định từ lối đi giữa đi vào đại điện, bỗng nghe một hòa thượng hô to:

- Sư tôn đương gia giá lâm!

Liền tức, chúng tăng hai bên thấy đều ngẩng đầu lên, chấp tay trước ngực cung kính thi lễ.

Liễu Minh đại sư đưa mắt nhìn chúng tăng hai bên, bất giác sửng sò, hồi lâu không thốt một lời.

Thì ra lối đi được chừa ra có dấu chân hai người to lớn và dài hơn thước sóng vai đi ra, mỗi dấu chân đều sâu ba phân, in rõ trên mặt Liễu Minh đại sư thắc mắc thầm nhủ:

- Người nào lại có bàn chân to lớn và công lực thế này nhỉ?

Đoạn sải bước đi vào đại hùng bảo điện. Thì ra trong đại hùng bảo điện đã xảy ra một chuyện hết sức quái lạ, Giác Viên hòa thượng tuy phái người dòng chuông triệu tập tăng chúng, nhưng trưởng lão đương gia chưa đi vào đại điện, không ai được vào trước. Tiết Trúc tự tuy môn quy lơ lửng, nhưng tăng chúng vẫn hết sức cung kính đối với tổ sư đương gia.

Lúc này, Liễu Minh đại sư vừa bước qua ngạch cửa đã trông thấy mười tám pho tượng La Hán mình vàng chia nhau đứng hai bên trước tượng Phật Tổ Như Lai, pho tượng La Hán ở đầu mỗi hàng gần cửa điện đã biến mất, giờ chỉ còn hai chỗ trống mà thôi.

Mười tám pho tượng La Hán này đều được khắc bằng đá Đại Lý, Cao khoảng một trượng, tuy tướng mạo và tư thế khác nhau, nhưng đều là tượng đứng, mỗi pho tượng nặng ít ra cũng hai ngàn cân.

Tượng đá to thế này nếu bảo là đã bị người khiêng đi, trong đại hùng bảo điện ngày đêm cũng có người canh gác, tuyệt đối không thể vậy. Đồng thời qua kích thước của dấu chân trước đại điện, rõ ràng là hai pho tượng La Hán đã mất tích để lại.

Liễu Minh đại sư sau khi xem xong chuyện quái lạ chưa từng có này, vẻ mặt hết sức nặng nề, khác hẳn với thái độ thờ ơ thường ngày.

Hai mươi mấy đệ tử có địa vị quan trọng theo vào cũng kinh ngạc tột cùng, nhất thời không biết phải làm gì.

Liễu Minh đại sư ngẫm nghĩ một hồi, ngoắc Giác Viên đến hỏi:

- Người đã hỏi đệ tử trực ban chưa? Có nghe hay nhìn thấy động tĩnh gì không?

Giác Viên vội đáp:

- Đệ tử đã hỏi hết rồi, thấy đều nói là cả đêm trong điện đều yên tĩnh, không hề có tiếng động gì cả.

Liễu Minh đại sư lại hỏi:

- Vậy sao phát hiện hai pho tượng La Hán này mất tích?

- Khoảng trước giờ thìn, đệ tử thức dậy định niệm kinh sáng, phát hiện cửa điện mở toang, đệ tử lấy làm lạ quay lại nhìn, mới phát hiện hai pho tượng thần đã biến mất, liền gọi đệ tử trực điện đang quét tượng đến hỏi, họ đều hết sức kinh ngạc, nói là mới đây rõ ràng còn đủ cả, mặc dù cửa điện là do họ mở ra, nhưng vừa mới đi vào sau tượng Phật Tổ chưa đầy một khắc, sao lại xảy ra chuyện thế này? Sau đó đệ tử lại gọi hết mười hai đệ tử trực đêm đến, thấy đều nói là khi đổi phiên trực không hề có chuyện gì khác lạ xảy ra, thế là...

Giác Viên vừa kể đến đó, bỗng ngoài điện đi vào hai hòa thượng áo xám khá trẻ, đến trước mặt Liễu Minh đại sư thì lễ nói:

- Đệ tử Viên Phương và Viên Tuệ khi nãy phụng mệnh Giác Viên sư bá đi theo dấu chân to lớn kia, xuống đến chân núi vẫn còn rất rõ rệt, đến bên bờ sông mới không còn nữa.

Liễu Minh đại sư hỏi:

- Dấu chân đi về hướng nào, có xem xét bên kia sông chưa?

Viên Phương hòa thượng đáp:

- Dấu chân đi về hướng bắc, vì sợ trễ giờ nên đệ tử chưa sang bên kia sông.

Liễu Minh đại sư khoác tay, ra hiệu bảo hai tiểu tăng lui ra, sự nhớ đến nữ nhân áo xanh bị mất hôm trước, rất có thể chuyện kỳ này có liên quan đến người đàn bà ấy.

ông vốn là người không có chủ kiến, lúc này đứng trước biến cố trọng đại như vậy, suy nghĩ hồi lâu vẫn vô kế khả thi.

Minh Đạt và Minh Chí, hai đệ tử quý báu của Liễu Tâm đại sư ở trên núi buồn chán đã lâu, thấy cơ hội đã đến, nháy mắt ra hiệu nhau, rồi Minh Đạt tiến ra nói:

- Sư bá, dấu chân La Hán đã đi về hướng bắc, hẳn là có thể truy tìm, xin hãy giao cho đệ tử cùng Minh Chí sư đệ dẫn theo vài mươi vị sư diệt vai về chữ Giác đuổi theo, xem thử hai pho tượng La Hán ấy đã đến đâu, rồi hẵng tùy cơ hành sự. Nhưng trước khi đệ tử điều tra rõ sự thật, để giữ gìn thanh quy của bản tự trong võ lâm,, tốt hơn xin sư bá hãy hạ lệnh nghiêm cấm môn nhân tiết lộ chuyện này ra ngoài, kéo thiên hạ cười chê.

Lời thỉnh cầu hợp lý của Minh Đạt lẽ đương nhiên được Liễu Minh đại sư chấp thuận. Thế là, liền tức hạ lệnh tuyển chọn hai mươi lăm đệ tử vai về chữ Giác lên đường ngay. Sau đó, tuyên bố nghiêm cấm tiết lộ chuyện này, nếu ai vi phạm sẽ bị trừng trị bằng điều thứ nhất trong ba đại giới luật.

chúng tăng tuân mệnh, lặng lẽ giải tán, trong sân vườn trước đại hùng bảo điện lại trở về với sự yên lặng vốn có.

Liễu Minh đại sư dưới sự tháp tùng của bốn tiểu sa di trở về thiền phòng, đóng cửa lại, ngồi lên vân sán nhắm mắt suy tư...

Lời cảnh cáo của nữ nhân áo xanh bịt mặt năm hôm trước với chuyện đánh mất tượng thân hôm nay dường như có thể liên kết thành một, bởi ông không hề có hành động gì để đáp lại lời cảnh cáo của người đàn bà ấy, không chừng chính bà ta đã gây ra chuyện này để cảnh cáo ông một lần nữa.

Liễu Minh đại sư tuy tính thiếu quả quyết, mọi sự đều nhờ vào sư đệ Liễu Tâm xử lý, nhưng dầu sao ông cũng đã tuổi cô lai hy, biết nhiều hiểu rộng, nghĩ đến vấn đề ấy, tuy suy luận của ông chưa chắc chính xác, nhưng một vấn đề thực tế hiện lên trong đầu, chẳng thể khiến ông không bàng hoàng.

Vấn đề thực tế ấy chính là từ khi tiếp nhiệm phương trượng chủ trì Tiết Trúc tự đến nay, ông chỉ có hư danh, không biết chút gì về hành vi của đệ tử môn hạ trên giang hồ.

ông rất tin cậy Liễu Tâm sư đệ, nghĩ sư đệ không bao giờ gây ra chuyện làm nhục thanh quy phật môn, nhưng lúc này ông đã sinh lòng hoài nghi về hàng ngàn tăng chúng môn hạ.

Lão thiền sư suy nghĩ suốt nửa ngày trời, sau cùng đã quyết định...

Hãy nói về Minh Đạt và Minh Chí xuất lĩnh hai mươi lăm đệ tử vai chữ Giác từ Ngọc an Sơn đi theo dấu bốn hàng dấu chân La Hán vượt qua con sông chỉ sâu tới đầu gối chân, dấu chân lại hiện ra ở bên kia bờ và vẫn đi về hướng bắc, bèn tiếp tục đuổi theo.

Đến bên bờ Điền Trì, dấu chân rẽ sang hướng tây, qua Trấn Nam, vượt Đại Lý thẳng đến bờ sông Lan Thương nằm ở phía tây huyện Vân Long, dấu chân mới biến mất.

Minh Đạt ra lệnh chúng tăng chia ra tìm quanh suốt một ngày trời, sau cùng không có phát hiện gì, bèn kéo nhau trở về huyện Vân Long.

Minh Đạt và Minh Chí vốn có ý đồ riêng, lúc này công sự kể như đã xong một giai đoạn, đã đến chỗ phồn hoa náo thị này, sao không tha hồ hưởng thụ vài hôm rồi về Tiết

Trúc tự buồn tẻ kia? Và lại, trên đường đến đây họ đã mấy lần ra tay cướp bóc nên người nào cũng túi đầy tiền bạc.

Lúc sắp vào đến huyện thành, để che mắt thiên hạ, Minh Đạt đã hạ lệnh mọi người cất giấu hết tăng y tăng mao, cải trang làm lũ khách rồi chia làm bốn nhóm đi vào thành, vào lữ điếm chỉ định thuê phòng ở trọ, định sẽ vui chơi ba ngày tùy theo sở thích mỗi người.

Người xuất gia một khi đã đại khai tử sắc giới hẳn là phải dữ dằn hơn người thường, huống hồ những kẻ đi theo Minh Đạt và Minh Chí phen này thầy đều tuổi khoảng ba mươi.

Ban ngày, họ ở các trà lâu tử điếm ăn uống thỏa thích, lúc chiều tối, Có người say khướt trở về lữ điếm, có người rủ nhau đến kỹ viện thanh lâu, tự do làm theo sở thích, chẳng nào tiền bạc có được cũng chẳng tốn sức lực.

Minh Đạt tuy cũng là người ham mê tử sắc, nhưng vì tuổi đã cao, biết giữ gìn nhân cách hơn, lúc ăn uống xong trở về lữ điếm đã tình cờ gặp sư phụ Liễu Tâm vừa từ Đại Tuyết Sơn trở về.

Hai sư đồ cùng về lữ điếm, ngồi đối diện nhau uống trà hàn huyên, hai người đều hết sức kinh ngạc về những điều mắt thấy tai nghe.

Thời gian thấm thoát, bất giác đã đến canh ba, Minh Đạt mới cáo từ sư phụ về phòng nghỉ ngơi, bỗng bị tiếng roi ở tiền viện kinh động.

Liễu Tâm ngưng thần lắng nghe một hồi bỗng biến sắc mặt hỏi:

- Minh Đạt, những người nào trọ ở tiền viện, có đệ tử bọn tự không? Tiên tiên này giống hệt như của âu Dương Hàn.

- Sư đệ Minh Chí trọ ở tiền viện, đệ tử có xem xét rồi, không có những giang hồ, phải chăng sư phụ hoài nghi tiếng tiên ấy...

- Hãy lập tức tập hợp các đệ tử có mặt tại đây, lão nạp đến xem thử việc gì đã xảy ra.

Liễu Tâm nói xong, liền tức tung mình ra khỏi phòng.

Lão hòa thượng Liễu Tâm này từ khi ném mùi tân khổ tại Thất Lạc cốc, đến giờ lòng vẫn còn khiếp sợ, nghe tiếng tiên nghi là âu Dương Hàn đã đến, sao dám mạo muội tiến ra khi chưa rõ sự thật.

Liễu Tâm lòng đã e sợ, nên sau khi ra khỏi phòng, không ra tiền viện ngay, mà tung mình lên mái nhà, móp người quan sát.

Dưới ánh trăng vàng, lão hòa thượng trông thấy trong viện có hai người đang giao thủ, một là Minh Chí đệ tử nhập thất của mình, mình trần trụi trực giao chiến với một thiếu niên áo xanh tay cầm trường tiên, thiếu niên này chẳng phải ai khác, chính là Âu Dương Thu đã trúng kiếm rơi xuống đầm nước đen trong Nhạc Lạc giản Chưa chết.

Việc Âu Dương Thu không chết thật khiến lão hòa thượng quý kế đa đoan này không sao hiểu ra lý do, nhưng lúc này lão mới thấy thâm phục Không Minh đại sư Thiếu Lâm thật liệu sự như thần.

Nghĩ đến Không Minh đại sư, lão lại nhớ đến lời cảnh cáo của vị cao tăng ấy lúc bấy giờ, bất giác rợn người, càng thêm lưu ý tiên pháp và võ công của Âu Dương Thu.

Lão càng xem càng thấy chàng thiếu niên này mới chỉ mấy ngày mà võ công đã tinh tiến vượt bậc, khiến lão càng thêm kinh ngạc, không dám tin đây là sự thật.

Liễu Tâm chỉ bằng vào ánh mắt bình thường nhận xét về Âu Dương Thu, dĩ nhiên đâu biết thiếu niên này đã được Thiết Bộc Thần Y thay lông tẩy tủy, đã thông kỳ kinh bát mạch, càng không biết chàng đã lạc vào Ly Biệt Câu và được ăn Chu Quả, khiến tinh lực tăng thêm gấp mấy lần.

Lão chỉ thấy Âu Dương Thu lúc này luận về thân pháp hay tiên chiêu cũng đều hơn xa lúc ở Nhạn Lạc giản, một thời gian nữa tăng thêm hỏa hầu, tuy chưa được kể là cao thủ bậc nhất, nhưng cũng không còn cách bao xa nữa.

Liễu Tâm vừa xem vừa suy nghĩ, bỗng thấy Âu Dương Thu một chiêu Khô Thụ Bàn Căn quét vào hạ bàn Minh Chí, lão thầm nhủ:

- Đây rất có thể là hư chiêu, tuyệt đối không nên tung mình lên tránh.

Lão vừa nghĩ đến đó, đã thấy Minh Chí với thế Bình Địa Bạt Thông vọt lên.

- Nguy rồi...

Liễu Tâm thầm kêu lên, đang không biết đồ đệ mình sẽ ứng phó cách nào, và mình có nên ra tay cứu viện hay không?

Chỉ thấy trường tiên của Âu Dương Thu quả nhiên đã rụt nhanh về.

Diễn biến xảy ra chỉ trong khoảnh khắc, khăn xanh trùm đầu của Minh Chí đã bị trường tiên quét bay, nhưng Âu Dương Thu cũng bị chưởng phong của Minh Chí đẩy lui.

Liễu Tâm thấy vậy vừa kinh vừa mừng, kinh là Âu Dương Thu tuổi còn trẻ mà đã có thân thủ dường này, mừng là đồ tử nhập thất của mình trong lúc nguy cấp thế này, chẳng những có thể tự bảo, mà còn có thể xuất thủ phản kích, không đến nỗi bại một cách nhục nhã.

Tiết Trúc tự vốn không có ân oán gì với Âu Dương Hàn, nhưng Liễu Tâm lúc này nhớ lại lời dự đoán của Không Minh đại sư, nhận thấy cần phải hạ sát thủ trừ diệt Âu Dương Thu, chặt đứt mầm họa trong tương lai. Sau đó trở về Tiết Trúc tự xuất động hết cao thủ, liên hợp với các đại môn phái, trở lại Thất Lạc cốc tìm kiếm Âu Dương Hàn đã trở thành một ma vương sát nhân.

Thế là lão đã quyết định, bèn tung mình xuống sân vương.

Với thân phận và địa vị của Liễu Tâm trên giang hồ, dĩ nhiên không thể giờ trò ám toán, nên định dùng lời lẽ khích cho Âu Dương Thu tức giận động thủ với mình, hiện

chàng thiếu niên này dù võ công tinh tiến đến mấy cũng chẳng thể nào đương cự nổi mấy mươi năm công lực của lão.

Nhưng Âu Dương Thu chẳng cần Liễu Tâm buông lời khích, chàng vừa thấy một lão hòa thượng áo xám đầu to mặt phì, mày dài mắt bé, liền tức thu trường tiên về, định thần nhìn, đã nhận ra lão chính là hòa thượng Tiết Trúc tự đi cùng với ảo Diện Thiên Phật và cao thủ các đại môn phái, định bắt sống chàng tại Nhạn Lạc giản, lập tức lửa giận bốc cao vạn trượng.

Đến khi Liễu Tâm mắng chàng là nghiệt tử của âu Dương Hàn, quanh sân vườn lại xuất hiện mấy hòa thượng áo xám nữa, bao vây lấy chàng, định cậy chúng hiệp cô, càng khiến Âu Dương Thu như lửa chế thêm dầu, định tâm liều mạng.

- Hắc hắc hắc!

Chàng buông tiếng cười ghê rợn bởi quá tức giận, quét mắt nhìn bọn hòa thượng vây quanh, trầm giọng nói:

- Lão lừa trọc, hẳn là lão không ngờ lại gặp âu Dương thiếu gia tại đây chứ gì? Tiết Trúc tự thì ra toàn là một lũ giặc trọc dâm ác, miệng niệm kinh phật nhưng hành vi bỉ ổi tột cùng.

- Im ngay!

Minh Chí đã ngâm vận công lực, tiến tới mấy bước, nói tiếp:

- Tiểu tử thói tha kia, người dám buông lời xúc xược với chúng phật gia, phật gia phải thử xem người có được bao nhiêu bản lĩnh.

Trước mặt sư phụ và sư huynh, dâm tăng này tinh thần phấn chấn, định tâm ra tài một phen.

Nhưng Liễu Tâm lại như không nghe những lời chửi mắng của Âu Dương Thu, hai mắt nhắm hờ, lặng thinh đứng yên.

Minh Chí tuy hăm hờ muốn ra tay, nhưng có mặt sư phụ, chưa được cho phép, dĩ nhiên không dám vọng động.

Minh Đạt với các hòa thượng khác cũng đều trừng mắt giận dữ bởi những lời chửi mắng thậm tệ của Âu Dương Thu, sẵn sàng động thủ.

Âu Dương Thu thấy vậy lòng hết sức hồ nghi, thầm nhủ:

- Để xem lũ giặc trọc các ngươi giở trò quái quỷ gì?

Nhưng dẫu sao chàng cũng là một thiếu niên chưa từng lịch duyệt giang hồ, thiếu kinh nghiệm đối địch, đâu biết đây chính là sự nhen nhúm trước khi xảy ra một cuộc chiến long trời lở đất.

Liễu Tâm đứng ngay chính diện Âu Dương Thu, cách chàng chừng hai trượng, với khoảng cách gần như vậy mà lão hai mắt nhắm hờ, rõ ràng chẳng xem Âu Dương Thu ra gì.

Thái độ khinh miệt đã khiến Âu Dương Thu lửa giận xung thiên, bỗng quát:

- Lão giặc trọc, chớ giả câm giả điếc, xem tiên đây!

Đồng thời vung roi thẳng đuột, với chiêu Tiềm Long Thăng Thiên nhanh như chớp đâm thẳng vào ngực Liễu Tâm hòa thượng.

Liễu Tâm chờ cho trường tiên của Âu Dương Thu còn cách ngực khoảng hơn tấc, tay áo phải mới phát lên, một luồng kiếm pháp xô ra, đẩy bạt đầu trường tiên chệch sang bên, đồng thời người tạt sang phải nửa bước, tránh khỏi thế tiên của Âu Dương Thu.

Âu Dương Thu động tâm thầm nhủ:

- Lão giặc trọc này võ công cũng khá đấy!

Đồng thời lẹ làng rút trường tiên về, định biến chiêu Thần Long Tái Hiện để cho lão hòa thượng cao ngạo này ném chút mùi đau khổ.

Ngay khi ấy, chỉ thấy tay phải đối phương chậm chậm đưa lên, Cười khẩy nói:

- Đó là ngươi tự chuốc lấy cái chết, chớ trách lão nạp không có lòng từ bi.

Đoạn lòng bàn tay phải lật ra ngoài, tổng thẳng vào Âu Dương Thu.

Âu Dương Thu trong lúc biến chiêu, nhác thấy năm ngón tay phải lão hòa thượng vụt dài hơn gấp bội, khi lòng bàn tay lật ra ngoài, ánh đỏ loé lên, hệt như một bàn tay máu.

Âu Dương Thu thấy vậy cả kinh, vội tạt sang phải ba bước dài, vừa vặn tránh khỏi luồng công phu nóng rực của Liễu Tâm.

Tuy vậy, dư kinh của công phu lướt qua cũng khiến Âu Dương Thu cảm thấy nóng chịu không nổi, lồng ngực tung tức.

Liễu Tâm chẳng ngờ chàng thiếu niên này lại phản ứng nhanh đến vậy, đã tránh khỏi được tuyệt kỹ Chu Sa Chương đã khổ luyện mấy mươi năm của lão.

Liễu Tâm hòa thượng bởi nghe Minh Đạt kể lại chuyện hai pho tượng La Hán mất tích một cách quái lạ, sớm đã nóng lòng trở về Tiết Trúc tự, vốn định ngâm vận chương công xuất kỳ bất ý xuất thủ hạ sát Âu Dương Thu, nhất cử kết thúc cục diện này rồi trở về tự ngay, ngờ đâu sự thật lại không đúng như ý muốn.

Lão chột nảy ý, bèn đứng lại nói:

- Tiểu tử, ngươi dám buông lời cuồng ngạo, không biết tôn trọng người trưởng thượng, sao không dám ngạnh tiếp lão nạp một chương?

Trong khi nói, lão ngâm vận chương công.

Âu Dương Thu tuy không biết lão hòa thượng định thi triển võ công gì, nhưng cũng đoán ra đó hẳn là một loại chương pháp độc địa, bèn cười khẩy nói:

- Lão trọc, đừng tưởng là bọn thiếu gia có thể mắc lừa lão, lão có bản lĩnh độc địa gì thì cứ việc thi triển, hôm nay không phải cá chết thì là lưới thủng. Nếu lão không giết được Âu Dương Thu này, ngày này ba năm sau, cộng thêm món nợ ở Nhạc Lạc giản, bọn thiếu gia nhất định sẽ huyết tẩy Tiết Trúc tự, đòi lại cả vốn lẫn lãi.

Những lời ngông cuồng này của chàng khác nào một bình dầu đổ vào ngọn lửa sát cơ của Liễu Tâm.

Minh Chí đứng bên giận run, nhưng ngật vì sư phụ đã xuất thủ và chưa được lệnh, y không dám mạo muội xen vào.

Minh Đạt mắt rục hung quang, hàm râu ngấn dưới cằm dựng đứng.

Liễu Tâm bỗng tung mình lao tới quát:

- Nghiệt tử họ Âu Dương kia, nạp mạng đây!

Lão hòa thượng đã vận tụ chín thành công lực Chu Sa Chương, thế công như bài sơn đảo hải, uy lực thật khủng khiếp.

Âu Dương Thu sớm đã giới bị, vừa thấy lão hòa thượng xuất thủ, đâu dám chần chừ, trường tiên trong tay liền tức thi triển chiêu Long Tường Phụng Vũ (rồng bay phụng múa), rồi đổi sang chiêu nộ Hải Đằng Giao, chỉ thấy bóng roi chập chùng, kinh phong vù vù, lập tức phản kích.

Liễu Tâm hòa thượng đã khổ luyện mấy mươi năm, trình độ võ công và kinh nghiệm đối địch nào phải tầm thường, chỉ thấy lão lượn lách trong bóng roi như một cánh chim, hết sức nhanh nhẹn.

Bọn hòa thượng Tiết Trúc tự đứng bên lược trận thấy đều thâm khen ngợi thân pháp trác tuyệt của Liễu Tâm, chăm chú nhìn kỹ từng động tác và biến hóa nhỏ.

Tiên pháp Thần Long Diệu Vĩ của Nhất Tiển Thần Tiên Âu Dương Hàn đành rằng là nhất tuyệt giang hồ, nhưng do Âu Dương Thu thi triển chẳng những kém hỏa hầu mà còn thiếu kinh nghiệm ứng địch, nên có nhiều tuyệt chiêu sát thủ không thể vận dụng liên hoàn, sau vài Chiêu đã để lộ ra nhiều sơ hở.

Tuy nhiên, Âu Dương Thu nếu không nhờ đã được tắm máu giao long, khinh công tinh tiến, được ăn Chu Quả, tinh lực tăng gấp bội, tuổi trẻ thế này giao thủ với một lão tăng thành danh võ lâm, e chưa đầy ba chiêu đã táng mạng rồi.

Đột nhiên, thân người béo phì của Liễu Tâm thoát ra khỏi bóng roi của Âu Dương Thu, buông tiếng quát trầm, tay phải vung lên gạt trường tiên, rồi xoay cổ tay chộp lấy nửa phần trường tiên kéo mạnh.

Âu Dương Thu vừa thấy trường tiên bị đối phương chụp trúng, bất giác cả kinh, vừa định rút trường tiên về thoái lui, nhưng đã muộn, bị lão hòa thượng kéo chúi tới trước.

Ngay trong khoảnh khắc ấy, tả chương đỏ rục của Liễu Tâm đã tống vào ngực Âu Dương Thu.

Âu Dương Thu cũng thật ngoan cường, trong khoảnh khắc sống Chết đã cắn răng đón chịu một chương đủ phá tan sắt đá của Liễu Tâm hòa thượng chứ không chịu buông bỏ món vũ khí yêu thích của phụ thân.

Nhưng chẳng hiểu sao, khoảnh khắc sống chết ấy đã không xảy ra, và lực kéo trường tiên của đối phương cũng đột nhiên biến mất.

Âu Dương Thu thở phào một hơi dài, mở bừng mắt, chỉ thấy bên cạnh Liễu Tâm hòa thượng béo phì đã có thêm một lão tăng mặt gầy gò, dáng người mảnh khảnh, mặc áo cà sa đỏ viền vàng.

Lão tăng này mắt rực thần quang, lướt nhìn Âu Dương Thu đang thừ ra trước mặt, quay sang Liễu Tâm đang đứng nghiêm trang và lộ vẻ bức tức, nói:

- Đại sư đệ, chúng ta là người trong phật môn, phải có lòng từ bi, sao thể ra tay giết người? Hơn nữa, vị tiểu thí chủ này tuổi còn trẻ, không thể nào có oán thù gì với bản tự.

Liễu Tâm cung kính nói:

- Sư huynh có điều không rõ, người này tuy tuổi nhỏ, nhưng chẳng những buông lời bất nhã, sĩ nhục thanh danh bản tự, lại còn thể ba năm sau sẽ huyết tủy Tiết Trúc tự, nếu hôm nay mà không trừ đi, mai kia hẳn sẽ trở thành đại hoạn, nên...

Âu Dương Thu tuy không biết lão tăng này là ai, nhưng lão tăng này có thể chế ngự Liễu Tâm và được các tăng đồ Tiết Trúc tự khác tôn kính, đoán biết nếu không phải trưởng lão đương gia thì cũng là người có thân phận và đức hành cao trọng trong Tiết Trúc tự, nên không chờ Liễu Tâm nói dứt đã ngắt lời nói:

- Lão nói không sai, chỉ cần Âu Dương Thu này không chết, ngày này ba năm sau nhất định sẽ huyết tủy Tiết Trúc tự, giết sạch bọn dâm tăng hung ác này.

Lão tăng áo đỏ sừng sốt:

- Âu Dương tiểu thí chủ vì sao lại căm hận tệ bạc như vậy? Lão nạp là đương gia của Tiết Trúc tự này, có thể cho lão nạp biết nguyên nhân chẳng?

Âu Dương Thu cao giọng:

- Đệ tử biết giới cấm đầu tiên là dâm dật, vậy mà tăng đồ Tiết Trúc tự lại.

Chàng bỗng ngưng lời, đưa tay chỉ Minh Chí nói tiếp:

- Đại sư hãy hỏi người này đêm nay đã làm gì?

Lão tăng áo đỏ thấy Minh Chí mình trần trụi trụi, như đã hiểu ra sự việc mà Âu Dương Thu không muốn nói rõ, nhẹ gật đầu nói:

- Ngoài vậy ra tiểu thí chủ còn điều gì trách tệ tự nữa không?

Âu Dương Thu đưa tay chỉ Liễu Tâm:

- Đó thì xin hãy hỏi lão ta!

Lão tăng áo đỏ quả quay sang Liễu Tâm hỏi:

- Đại sư đệ, vậy thật ra là sao?

Liễu Tâm ngậm ngùi chốc lát mới đáp:

- Sư huynh trước nay không đi lại trên giang hồ, dĩ nhiên không rõ những chuyện đã xảy ra trong võ lâm hiện nay...

Lão tăng áo đỏ bỗng biến sắc mặt:

- Ngu huynh tuy không rõ tình hình trên giang hồ, nhưng phen này rời khỏi Ngọc ảo Sơn, trên đường đến đây đã nghe nói nhiều về hành vi xấu xa tồi tệ của đệ tử bọn tự.

Liễu Tâm mặt thoáng lướt qua vẻ hồ thẹn:

- Sư huynh...

Nhưng đã bị lão tăng áo đỏ xua tay ngăn lại, lão tăng áo đỏ này chính là Liễu Minh đại sư, vì muốn hiểu rõ hành vi của đệ tử môn hạ trên giang hồ, nên mới theo sau Minh Đạt và Minh Chí đến đây.

ông tuy tính tiêu cực và quả đoán, việc gì cũng nhờ sư đệ xử lý, nhưng sự uy nghiêm của phương trượng đương gia vẫn còn, Liễu Tâm dĩ nhiên không dám nói nữa.

Liễu Minh đại sư lại đưa mắt nhìn Âu Dương Thu đang đứng ngạo nghễ, giọng ôn tồn nói:

- Âu Dương tiểu thí chủ đã có lời thề ba năm với đệ tử, nhưng hôm nay lão nạp có mặt tại đây, quyết không có môn đồ đệ tử gây khó khăn cho tiểu thí chủ nữa, tiểu thí chủ có thể tự tiện.

Chúng tăng Tiết Trúc tự nhất là Liễu Tâm đều hết sức lấy làm lạ trước sự khác thường và xử sự quả quyết như vậy của Liễu Minh đại sư Âu Dương Thu chớp mắt mấy cái, ba vết sẹo tím trên mặt cũng động đậy một hồi, nhìn lão tăng áo đỏ lạnh lùng hỏi:

- Nghe nói đại sư là trưởng lão đương gia của Tiết Trúc tự, nhưng chẳng hay đại sư xưng hô thế nào?

Liễu Minh đại sư thoáng nhường mảy, chú mắt nhìn Âu Dương Thu, bất giác lòng rúng động thâm nhủ:

- Thiếu niên này người cao năm thước, cốt cách thanh kỳ, thật là một kỳ tài luyện võ, nhưng mặt thoáng hiện sát khí, mắt ngấp đầy thù hận, hẳn là có thân thế và cảnh ngộ không bình thường, khỏe môi nhếch lên, nói năng lạnh lùng cao ngạo, chứng tỏ cá tính quật cường và quái đản, nhưng mũi thẳng miệng vuông, cũng biểu hiện là một người chính trực, xem ra lời thề huyết tủy Tiết Trúc tự ba năm sau chẳng phải là chuyện đùa...

ông nghĩ đến đó khẽ thở dài nói:

- Lão nạp pháp hiệu Liễu Minh, đương gia đời thứ hai mươi ba của Tiết Trúc tự, chẳng hay lệnh tôn đài của tiểu thí chủ là...

Âu Dương Thu tiếp lời:

- Gia phụ là Âu Dương Hàn, giới giang hồ gọi là Nhất Tiễn Thần Tiên!

Đề Cập đến phụ thân, Âu Dương Thu như rất lấy làm vinh dự, nên nhấn mạnh và kéo dài bốn tiếng Nhất Tiễn Thần Tiên.

- Âu Dương Hàn...

Liễu Minh đại sư ngẫm nghĩ một hồi, nói tiếp:

- Lão nạp từng gặp lệnh tôn âu Dương Hàn đại hiệp một lần tại đại hội Thiên Hạ Võ Lâm Tiêu trên Bạch Vân Phong Cửu Hoa Sơn, thời gian thắm thoát, mới đây đã năm năm, chẳng hay hiện nay hiệp tung của lệnh tôn ở đâu vậy?

Âu Dương Thu nghe Liễu Minh đại sư hỏi đến phụ thân, bất giác mắt đỏ hoe, hai giọt nước mắt suýt tuôn trào, nhưng chàng cố nén lại nói:

- Lúc gia phụ với tại hạ thoát ra thì đã chết, nhưng mọi người cứ nói là gia phụ còn sống, tại hạ không tin nên lại mở huyệt mộ của gia phụ ra, phát hiện di thể của gia phụ biến mất. Về sau tại Ly Biệt Câu, tại hạ nghe thủ hạ của vương gia Ma Thiết cung gì đó trò chuyện, nói là gia phụ đã bị Tiêu Kim Kiếm và Bạch Khô Lâu mang về Ma Thiết cung, nhưng người của phái Bình Giang lại nói là gia phụ còn ở trong Thất Lạc cốc, tại hạ cũng chẳng rõ thật ra là thế nào?

Liễu Minh đại sư nhắm mắt, như hồi tưởng một chuyện dĩ vãng năm xưa, lẩm bẫm:

- Ly Biệt Câu... Ma Thiết cung... Vương gia...

Liễu Tâm hòa thượng bỗng hỏi:

- Sư huynh, Ly Biệt Câu có phải là vùng cấm địa đã được toàn thể võ lâm công nhận không?

Âu Dương Thu bởi đã từng chứng kiến bảy chữ “Ly Biệt Câu vùng cấm địa võ lâm”, nên mau mắn đáp:

- Không sai, chính là nơi ấy!

Liễu Tâm khinh miệt liếc nhìn Âu Dương Thu, thâm mắng:

- Tiểu tử thôi tha, ngươi biết gì kia chứ?

Âu Dương Thu tuy tuổi nhỏ, nhưng thông minh hơn người, qua ánh mắt khinh miệt của Liễu Tâm, chàng đã suy ra được tâm ý của lão, bèn buông tiếng hừ mũi, thâm mắng trả:

- Lão giặc trọc, chớ có hống hách, ba năm sau lão sẽ được nếm mùi lợi hại của Âu Dương Thu này.

Bỗng nghe Liễu Minh đại sư nói:

- Vậy là âu Dương tiểu thí chủ hẳn đã đến Ly Biệt Câu rồi phải không?

Dứt lời, lão thiền sư mở bừng mắt, vẻ nghi hoặc nhìn Âu Dương Thu.

Âu Dương Thu gật đầu, ra ý câu hỏi của lão thiền sư không sai.

Liễu Minh đại sư lại hỏi:

- Lúc ở trong Ly Biệt Câu, tiểu thí chủ đã gặp những gì? Ngoài việc đã nghe được tin tức của lệnh tôn, có còn nghe gì nữa không?

Âu Dương Thu ngẫm nghĩ chốc lát, bèn lần lượt kể lại mọi sự trong Ly Biệt Câu, chỉ trừ bí mật về Chu Quả.

Chàng vốn tưởng là nói ra những sự việc ấy, rất có thể Liễu Minh đại sư suy ra được tin tức của phụ thân, nào ngờ Liễu Minh đại sư nghe xong lời kể của chàng, đã nhẹ phát tay áo, vẻ mặt nghiêm nặng quay sang Liễu Tâm nói:

- Ngu huynh tính không thông tuệ, làm đương gia Tiết Trúc tự mười mấy năm qua, mọi sự vụ đại đa số đều nhờ cậy sư đệ, để khiến đệ tử trong tự thiếu sự ước thúc, lộng hành gây ác khắp nơi, làm ô uế thanh danh Phật môn, đó đều là lỗi ở ngu huynh, khó trách sư đệ...

Liễu Minh đại sư bỗng ngưng lời, buông tiếng thở dài, đổi giọng nghiêm khắc nói tiếp:

- Nay chuyện tuy đã lỡ, nhưng có thể là chưa muộn. Sư đệ hãy tức khắc xuất lĩnh đệ tử trở về Tiết Trúc tự, triệt để điều tra hành vi tội lỗi của các môn đồ đã được phái đi chuyến này và nghiêm khắc trừng trị.

Còn kẻ nào tội ác quá nặng thì giam cầm ngay và ra lệnh cho toàn bộ đệ tử bản tự lập tức ngưng đi lại trên giang hồ, còn những người đã ra ngoài, hãy lập tức triệu hồi, kẻ nào trái lệnh phải xử trị bằng môn quy nghiêm khắc nhất. Ngu huynh hiện lòng đang nặng nề, những việc khác sư đệ hãy liệu mà xử lý.

Vị đương gia Tiết Trúc tự trước nay vốn tiêu cực quả đoán nay đột nhiên trở nên kiên quyết, xử sự quả cảm, lời lẽ nghiêm khắc, chẳng những khiến Liễu Tâm hết sức kinh ngạc, hoài nghi ông trước nay chỉ giả vờ cầm điếu, mà còn khiến cho những hòa thượng có lòng dạ mờ ám hiện diện thấy đều rợn người kinh khiếp nơm nớp lo âu.

Liễu Tâm cung kính tuân mệnh, đoạn thắc mắc hỏi:

- Sư huynh thân phận là đương gia Tiết Trúc tự chí tôn, có việc gì Cần làm sao không để cho sư đệ ra sức?

Liễu Minh đại sư rắn giọng:

- Ngu huynh lòng đã quyết, việc này phải đích thân ngu huynh đi một chuyến mới được!

- Chẳng hay sư huynh định đi đâu vậy?

- Đến Thiếu Lâm tự gặp chương môn Tuệ Giác đại sư, lâu thì nửa năm, sớm thì ba tháng sẽ về. Trong thời gian này, rất mong sư đệ hiểu ý sư huynh, nghiêm khắc ước thúc môn hạ.

- Việc hai tượng La Hán mất tích có cần tiếp tục truy tìm không?

- Không cần, sư đệ hãy lập tức xuất lĩnh đệ tử đi ngay!

- Vậy thì sư huynh hãy bảo trọng!

Thế là, quần tăng Tiết Trúc tự dưới sự xuất lĩnh của Liễu Tâm hòa thượng, thi lễ cáo từ phương trượng Liễu Minh đại sư, vừa định rời khỏi Ngay khi ấy, bỗng thấy hai thiếu niên thư sinh áo xanh từ trong một gian phòng xông ra, một người gọi Thu đệ và một người gọi Thu ca, cùng chạy nhanh về phía Âu Dương Thu.

Âu Dương Thu quát mắt, nhỏ toẹt một ngụm nước miếng quát:

- Hai tiện nhân hèn hạ kia, không được đến gần ta!

Hai thiếu niên áo xanh bị quát mắng, liền tức chững người đứng lại.

Âu Dương Thu quay sang Liễu Minh đại sư nói:

- Nghe những lời vừa rồi của đại sư, hẳn là không hề biết hành vi tội tộ của bọn dâm tăng này. Niệm tình đại sư từng một lần gặp gia sư, ba năm sau Âu Dương Thu này sẽ đến Tiết Trúc tự thay mặt đại sư chinh đốn môn hộ, giờ xin cáo biệt.

Đoạn liền tung mình lên mái nhà, thấy cửa phòng của Bạch Tiên Nhi đóng kín, lại không thấy Hoa hòa thượng kia xuất hiện, nghĩ là hai người đã rời khỏi, bèn liền thi triển khinh công phóng đi.

- Thu đệ...

- Thu ca...

Hai thư sinh áo xanh trong tiếng gọi hỏi hả, tung mình đuổi theo.

Liễu Minh đại sư lắc đầu, buông tiếng thở dài thậm thụt, quay sang Liễu Tâm nói:

- Mọi người có thể đi được rồi!

Dứt lời người đã biến mất, cũng đuổi theo về hướng khuất dạng của Âu Dương Thu.

Thì ra hai thư sinh áo xanh chính là Lam Thái Cúc và Lam Thái Điệp, kể từ khi Lam Thái Lan vả cho Lam Thái Điệp một cái tát tai tại Đại Tuyết Sơn, Lam Thái Điệp trong cơn tức giận đã bỏ chạy khỏi núi.

Nhị tử Lam Thái Cúc thấy em gái tuổi nhỏ đại khờ, sợ gặp chuyện bất trắc, liền vội đuổi theo.

Hai chị em sau khi rời khỏi Đại Tuyết Sơn, phóng đi một cách vô mục đích suốt cả ngày trời, bởi Lam Thái Điệp đã quyết tâm không gặp mặt đại tỷ Lam Thái Lan lòng dạ tàn ác nữa, nên hai người cả Mã Lộc trại tổng đà phái Bình Giang cũng không muốn trở về.

Lam Thái Cúc dẫu sao tuổi cũng lớn hơn và từng theo song thân đi lại trên giang hồ mấy hôm, nhận thấy hai thiếu nữ lẻ loi đi lại trên giang hồ khó khỏi gặp phiền phức, bèn nảy ý cải nam trang che mắt thiên hạ.

Nàng vốn định cùng em gái đến du ngoạn một phen Nhị Hải, rồi dạo Điền Trì để cho Thái Điệp lòng khuấy khỏa, sau đó khuyên em gái hồi tâm chuyển ý, hòa thuận trở lại với đại tỷ Thái Lan.

Nào ngờ khi hai chị em đi ngang qua Vân Long, thuê lữ điếm ở trọ, đã bị dâm tăng Hoa hòa thượng của Tiết Trúc tự nhận ra phận gái, đêm khuya phóng thuốc mê hôn qua cửa sổ.

Loại thuốc mê hồn này chuyên dùng để cưỡng dâm gái nhà lành, có tên là Tiêu Hồn Phấn, một khi ngửi vào, dù là phụ nữ tam trinh cửu liệt cũng bị mất ý chí, thay vào đó là lửa dục bùng dậy, mặc người vùi dập, đánh mất tiết trinh.

Sau khi hai nàng trúng phải thuốc mê, dẫm tống vào phòng cởi bỏ y phục của Lam Thái Cúc trước, dùng tay sờ mó khắp người, tuy bị Âu Dương Thu kịp thời phát giác kinh động y ra ngoài, giữ lại trinh tiết cho Lam Thái Cúc, nhưng tâm thân trong trắng đã hoen ố, từ nay khó thể tẩy rửa.

Tiêu Hồn Phấn không cần thuốc giải, thời gian qua đi tự nhiên hồi tỉnh. Khi hai nàng tỉnh lại, hết sức kinh hoàng, vội mặc lại y phục, ra cửa nhìn, vừa lúc Âu Dương Thu đang nói chuyện với các tăng nhân Tiết Trúc tự, nên cất tiếng gọi ngay.

Nào ngờ Âu Dương Thu lại hiểu lầm hai chị em là người dâm tiện, hơn nữa sớm đã đoạn tuyệt tình nghĩa với họ, nên vừa thấy mặt đã buông lời nhục mạ mà bỏ đi.

Lam Thái Điệp thật đã tha thiết yêu Âu Dương Thu, tuy từng dâm chàng một kiếm, nhưng sau hết sức hối hận, Lam Thái Cúc cũng vậy, trên đường hai chị em tỏ bày tâm sự với nhau, thì ra tình ý tương đồng và Lam Thái Điệp cũng đã từng dâm Âu Dương Thu một kiếm.

Lúc này tình cờ gặp lại, hai chị em vốn định cầu khẩn Âu Dương Thu lượng thứ, nếu bị cự tuyệt, hai nàng sẵn sàng chết trước mặt Âu Dương Thu.

Thế nên, hai nàng sao thể để cho Âu Dương Thu chạy thoát? Nên bất chấp tất cả đuổi theo. Nào ngờ khinh công của Âu Dương Thu lúc này đã cao hơn hai nàng mấy bậc, nên tuy đã thi triển toàn lực khinh công cũng chỉ trông thấy một bóng người lơ mờ ở xa, không sao rút ngắn được khoảng cách.

Lát sau, Âu Dương Thu đã vượt ra ngoài thành Vân Long, ngoảnh lại nhìn không thấy Lam Thái Cúc và Lam Thái Điệp đuổi theo, bèn mới thả chậm bước, cũng chẳng phân biệt đông tây nam bắc, tránh đại lộ, chuyên chọn đường nhỏ hẻo lánh mà đi.

Lúc này trăng đã lặn, sương sớm mờ mịt, trời đã canh năm.

Âu Dương Thu đang phóng đi, bỗng nghe một giọng già nua nói:

- Âu Dương tiểu thí chủ, xin tạm dừng bước, lão nạp có điều muốn hỏi.
- Lại là lão hòa thượng Tiết Trúc tự, thật là đáng ghét!

Âu Dương Thu tuy thâm lâu bầu như vậy, nhưng cũng dừng chân lại. Chỉ nghe tiếng gió phàn phật, bóng đỏ nhấp nháy, Liễu Minh đại sư đã hiện ra trước mặt.

Âu Dương Thu thầm nhủ:

- Lão hòa thượng này khinh công thật cũng chẳng kém!

Chỉ nghe Liễu Minh đại sư thở hào hển nói:

- Âu Dương tiểu thí chủ thân pháp nhanh quá, nếu lão nạp mà không cố gắng hết sức, e đuổi theo đến sáng cũng chẳng kịp.

Âu Dương Thu lạnh lùng hỏi:

- Đại sư không đến Thiếu Lâm tự mà lại đuổi theo tại hạ, chẳng hay có điều chi chi giáo?

- Lão nạp muốn hỏi tiểu thí chủ một điều trong Ly Biệt Câu!

- Thời gian không có nhiều, xin đại sư nói mau!

Liễu Minh đại sư ngẫm nghĩ chốc lát mới nói:

- Theo lời tiểu thí chủ, trong Ly Biệt Câu có rất nhiều độc trùng dã thú không biết tên, nhưng chúng lại không xâm hại tiểu thí chủ, vậy tiểu thí chủ có nhận thấy kỳ lạ không?

Âu Dương Thu lúc bấy giờ không hề nghĩ đến vấn đề ấy, giờ nghe lão thiền sư đề cập mới nhớ lại. Nhưng suy ngẫm một hồi vẫn không nghĩ ra được lý do, bèn nói:

- Tuy tại hạ nhận thấy lạ kỳ, nhưng...

Liễu Minh đại sư ngắt lời:

- Tiểu thí chủ hãy nghĩ kỹ nữa xem!

Âu Dương Thu ngẫm nghĩ hồi lâu, sau cùng nhớ lại cảnh tượng lúc gặp lũ độc trùng dã thú trong Ly Biệt Câu, hầu hết chỉ nhìn chàng găm gờ rồi thôi, bèn thàn nhủ:

- Chẳng lẽ trên người mình có mùi gì đặc biệt nên chúng không dám xâm hại hay sao?

Nghĩ vậy chàng bèn sờ khắp người, sờ trúng cây Hàn Mai Kiếm Lệnh đã nhật được trong huyết mộ phụ thân, và một vật tròn và dẹt, chẳng rõ là gì? Nhưng chàng nhớ rất rõ vật này không phải của mình sở hữu, từ đâu mà có thế nhỉ?

chàng thiếu niên này thuở nhỏ đã gặp thảm biến và nhiều lần trải qua hung hiểm sinh tử, nên trong cá tính đôn hậu của chàng có đượm phần đa nghi. Lúc này chàng sờ thấy trong lòng có thêm một vật chẳng rõ từ đâu có, bất giác động tâm, bèn định lấy ra xem thử, nhưng liền lại đổi ý, bởi Liễu Minh đại sư có vẻ rất chú trọng, đã khiến chàng sinh lòng ngờ vực.

Thế là, chàng rút tay ra nói:

- Tại hạ thật không nghĩ ra được lý do, xin cáo từ!

Lúc chàng sờ mó trên người, Liễu Minh đại sư tuy nhận thấy chàng có vẻ do dự trong thoáng chốc, nhưng lão thiền sư là người có hàm dưỡng và là bậc chí tôn một môn, đã thấy người ta không muốn thành thật với mình, cũng chẳng thể bắt chấp thân phận địa vị bức hỏi, nên liền nói:

- Vậy lão nạp xin lỗi đa lãm phiền tiểu thí chủ, hẹn tái ngộ!

Dứt lời, bóng đỏ lướt đi như bay, thoáng chốc đã mất dạng.

Âu Dương Thu thờ thẩn nhìn theo bóng lưng lão thiền sư, bỗng lại cảm thấy hết sức hối hận, nghĩ là một nên giấu diếm ông ấy, biết đâu với kinh nghiệm lịch duyệt của ông, có thể qua vật trên người mình mà tìm ra Ma thiết cung cũng nên.

Đoạn lại thò tay vào lòng, lấy vật tròn như chiếc bánh ấy ra xem, thì ra đó là một vật màu vàng, đưa lên mũi ngửi, cảm thấy có mùi vị rất đặc thù. Mùi vị này hết sức phức tạp, tuy chàng chưa từng nghe nhưng theo trực giác thì đó là một loại dược vật.

Dược rất gần gũi với y, thế là hình bóng Thiết Bốc Thần Y lại hiện lên trong đầu Âu Dương Thu:

- Nhất định lại là lão nhân gia ấy!

Âu Dương Thu lẩm bẫm, bất giác thắc mắc thầm nhủ:

- Vị lão nhân thần bí này như biết rất rõ mọi hành vi và cảnh ngộ của mình, lại luôn ngầm trợ giúp mình, nhưng lại không muốn mình biết, vì sao thế nhỉ?

chàng đang mãi mê suy nghĩ, đột nhiên, hai cánh tay bị người nắm Âu Dương Thu gương mặt kinh hãi, trong tiếng quát to hai tay vùng mạnh, nhưng không thoát.

Chỉ nghe bên tai vang lên hai giọng trong trẻo và u oán nói:

- Thu đệ...

- Thu ca...

- Hai tiện nhân hèn hạ này, thậm thà thậm thụt định làm gì nữa hả?

Âu Dương Thu đã nhận ra hai người này là ai, tuy nói vậy nhưng không vùng vẫy nữa.

Lam Thái Điệp mắt rần lệ, mặt đầy vẻ u oán nói:

- Thu ca định đi đâu vậy?

Âu Dương Thu lừ mắt, chưa kịp trả lời, đã nghe Lam Thái Cúc nói:

- Thu đệ, ngu tử và Thái điệp đều muốn cùng Thu đệ...

Âu Dương Thu cười khẩy ngắt lời:

- Ai là Thu đệ, Thu ca của các người. Cho các người hay, Thu đệ Thu ca của các người đã bị các người giết chết rồi. Âu Dương Thu bây giờ đã là một người khác. Âu Dương mỗ cũng không quen biết các người, mau buông tay ra.

Khi Âu Dương Thu nói xong những lời tuyệt tình ấy, Lam Thái Cúc nắm lấy tay phải chàng đã từ từ buông ra, nhưng còn Lam Thái Điệp thì quyết không chịu buông, như thể sợ buông tay ra là vĩnh viễn mất đi Thu ca vậy.

Lam Thái Cúc tính dịu dàng hiền thực, buông tay ra xong thầm nhủ:

- Thu đệ nói không sai, Âu Dương Thu trước kia quả đã bị bọn mình giết chết rồi, không trách được Thu đệ giờ đây không nhìn bọn mình.

Nghĩ vậy, nàng thấy Âu Dương Thu căm hận và không nhìn hai chị em nàng là đúng, nên bao điều muốn nói trong lòng một câu cũng chẳng thốt ra được. Vả lại, nàng nghĩ cho dù nói đến lười khô môi nứt cũng chưa chắc được Âu Dương Thu lượng thứ nên nàng ủ dột đứng thừ ra bên cạnh.

Lam Thái Điệp nắm lấy cánh tay trái Âu Dương Thu, nước mắt ràn rụa khóc thút thít, nàng cũng chẳng biết nói gì với Âu Dương Thu.

Âu Dương Thu với công lực hiện nay, muốn vùng khỏi tay Lam Thái Điệp chẳng có gì là khó nhưng thấy dáng vẻ thê thiết của nàng, chàng lại nghĩ đến Thái Điệp song thân đã chết, nay trong nhà cũng bị người giết sạch, cũng đáng tội nghiệp như mình, nên không đành lòng vùng tay ra.

Lam Thái Điệp khóc rung rức một hồi, ngược gương mặt quả táo lên, nước mắt ràn rụa nói:

- Thu ca, bọn này... thật quá tàn nhẫn, Thu ca... có thể lượng thứ Cho tiểu muội và Cúc tử không?

Dứt lời, đôi mắt phụng ngập lệ nhìn Âu Dương Thu chằm chặp.

Âu Dương Thu cúi nhìn ánh mắt đầy hối hận, hổ thẹn, cầu khẩn và có vài phần an ủi của Lam Thái Điệp, bất giác nhớ lại tình cảnh ngày xưa.

Dĩ vãng, biết bao khiến người hoài niệm!

Lam Thái Điệp ngây thơ hồn nhiên, tinh nghịch liếng thoảng rất đáng yêu, là người bạn thân thiết và tâm đầu ý hợp nhất của chàng lúc đến chơi tổng đà phái Bình Giang ở Mã Lộc trại. Dưới bóng cây, trên bờ Bình Giang... đâu đâu cũng có hình bóng của hai người nắm tay nhau dạo chơi.

Một hôm, nghĩa phụ và nghĩa mẫu cùng phụ thân chàng ngồi trong ngôi đình trên hồ sen ở hoa viên, ngắm hoa sen đôi ẩm, chàng với Lam Thái Điệp chơi đùa gần đó, nghĩa mẫu nhìn cảnh thân thiết của đôi trẻ, quay sang phụ thân cười nói:

- Âu Dương hiền đệ hãy xem, Tiểu Thu và Thái Điệp thân thiết thế kia, thật là một đôi tiểu oan gia, nếu hiền đệ không chê Thái Điệp xấu xí, ngu tẩu cũng muốn gả tiểu nha đầu ấy cho Tiểu Thu, làm con dâu hiền đệ... Tâm Long, tướng công thấy sao?

Lam Tâm Long cười ha hả:

- Ngu huynh đã có ý định ấy từ lâu rồi!

- Chỉ sợ Tiểu Thu không ra gì, làm lỡ chung thân của Thái Điệp đó thôi!

- Ha ha! Hiền đệ sao lại nói vậy? Nào, huynh đệ chúng ta hãy vì đôi tiểu phu thê này cạm một chung trước!

Lúc bấy giờ hai người thẹn đến đỏ mặt tía tai, bèn chạy ra khỏi đình, đến chỗ khác đùa chơi.

Ngờ đâu kể từ đó chàng với nghĩa phụ nghĩa mẫu đã trở thành vĩnh quyết, chàng cũng nhà tan cửa nát, phụ thân sống chết đến nay chưa rõ, hai nhà họ Lam và Âu Dương vốn là kim lan chi giao nay lại trở thành kẻ thù bất cọng đới thiên.

Thế tình biến đổi, nhân sự tang thương, hệt như giấc mộng Nam Kha.

Những hình ảnh trong dĩ vãng ấy lần lượt hiện lên trong đầu Âu Dương Thu, đối mặt với tình cảnh hiện tại, hồi tưởng về quá khứ, bất giác khiến chàng nước mắt tuôn rơi, thâm nhủ:

- Thái Điệp là vợ của mình kia mà!

Liên sau đó, một cảnh đau lòng ghê tởm khác lại dâng lên, khiến chàng run lên, nghiến răng nói:

- Không, không thể được, mình không thể lấy nàng ta, nàng ta đã từng giết mình, nàng ta là một người con gái dê hèn vô sĩ...

Lam Thái Điệp ngạc nhiên hỏi:

- Thu ca không lấy ai? ai là người con gái dê hèn vô sĩ vậy?

Âu Dương Thu nói như thét:

- Không lấy người, người và tử tử của người thầy đều là kẻ dê hèn vô Dứt lời, nước mắt cũng ngưng rơi, vẻ mặt bỗng trở nên lạnh lùng tột cùng, đề tụ chân khí, tay trái vùng mạnh.

Lam Thái Điệp chẳng ngờ Âu Dương Thu xem ra đã xiêu lòng, lại đột nhiên như vậy, liền bị hất ra, loạng choạng bật lui ra hơn trượng, ngã lăn ra đất.

Lam Thái Điệp lồm cồm bò dậy, bụm mặt khóc sụt nước.

Lam Thái Cúc tiến tới hai bước, giọng nã nê nói:

- Thu đệ, cũng chẳng thể trách Thu đệ căm hận tử muội bọn này, vì tử muội bọn này đều từng dùng kiếm đâm Thu đệ, nhưng sau đó ngu tử và Thái Điệp đều hết sức hối hận...

Âu Dương Thu cười khẩy, lạnh lùng nói:

- Cô nương nói nghe nhẹ nhàng quá, nếu Âu Dương Thu này bị các người đâm chết thật rồi, các người hối hận còn có ích gì?

- Ngu tử biết, bây giờ bọn này có giải thích thế nào với Thu đệ cũng vô ích. Tuy nhiên, Thu đệ không nhìn tử muội bọn này, thậm chí giết chết ngu tử với Thái Điệp cho hả giận, tử muội bọn này cũng không phản đối, nhưng Thu đệ không được mắng bọn này là hèn hạ.

Âu Dương Thu cười khẩy:

- Thật không biết xấu hổ, hai người có hèn hạ hay không tự biết, còn cần kẻ khác nói nữa sao?

Lam Thái Cúc nhớ lại cảnh tượng sau khi hồi tỉnh trong phòng khách sạn, mình với Thái Điệp nằm trên giường, không một mảnh vải che thân, bất giác lạnh người, cảm thấy trời đất quay cuồng ngã xuống đất.

Âu Dương Thu chẳng chút xót thương nói:

- Tại hạ đã nói với hai người tại Đại Tuyết Sơn rồi, hạ nhà họ Lam với Âu Dương tình nghĩa đã dứt, từ nay gặp lại nếu còn quấy rầy tại hạ, chớ trách tại hạ ra tay tàn ác.

Dứt lời, thi triển khinh công phóng đi.

Lam Thái Điệp òa khóc gọi:

- Thu ca!

Vừa định tung mình đuổi theo, giờ mới phát hiện nhị tỷ đã ngất xỉu trên đất.

Tỷ muội tình thâm, Lam Thái Điệp đâu còn màng đến chuyện đuổi theo Âu Dương Thu, vội chạy đến cúi xuống nhìn, thấy tỷ tỷ mặt trắng bệch, môi mím chặt, biết là vì kích động quá độ, liền ngồi xuống thổi cung hoạt huyết cho tỷ tỷ và gọi:

- Cúc tỷ! Cúc tỷ!

Chừng một khắc sau, Lam Thái Cúc dần hồi tỉnh, mở mắt ra, ngồi bật dậy ôm chầm lấy Lam Thái Điệp khóc sụt sướt.

Hai chị em ôm nhau khóc chẳng rõ đã bao lâu, Lam Thái Điệp bỗng đứng phắt dậy, nắm tay Lam Thái Cúc nói:

- Nhị tỷ, chúng ta đi thôi!

Lam Thái Cúc chậm chậm đứng lên, chỉ thấy Lam Thái Điệp mặt đầy kiên nghị, thắc mắc hỏi:

- Chúng ta đã hết tất cả rồi, từ nay không còn mặt mũi gặp ai nữa, còn định đi đâu, chi bằng chết sớm cho rồi.

Lam Thái Điệp kiên quyết:

- Nhị tỷ, muốn chết hai chúng ta cùng chết, nhưng bọn ác tăng Tiết Trúc tự đã hủy hoại cuộc đời chúng ta, mối thù ấy không báo sao được?

- Nhưng bọn ác tăng Tiết Trúc tự thấy đều võ công cao cường, bång vào chút bản lĩnh của tỷ muội chúng ta mà muốn báo thù tiết hận chẳng phải tự chuốc nhục vào thân ư? Vì vậy, chi bằng chúng ta chết đi cho vẹn danh liệt nữ.

- Tiểu muội không nghĩ vậy, chúng ta giết họ một tên là đủ vốn, giết hai tên là có lãi, khi nào thật sự không đối phó nổi, lúc ấy hẵng hoành kiếm tự tuyệt cũng chẳng muộn.

Hai chị em này một người dịu dàng hiền thực, ít có chủ kiến, còn một tinh ranh quật cường, cho nên ý kiến khác nhau. Hai người bàn tính suốt nửa ngày trời, sau cùng Lam Thái Điệp đã thắng, quyết định đến Tiết Trúc tự phục thù trước, giết được mấy tên hay mấy tên, sau đó sẽ hoành kiếm tự tuyệt, kết liễu cuộc đời tàn.

Thế là, hai chị em phủ bụi đất trên mình, rồi thẳng đường đến Tiết Trúc tự ở Điền Nam.

Một hôm, hai chị em qua thành Phụng Nghi, tiến về phía huyện Tường Vân, do bởi ham đi đường, hai nàng đã lỡ qua chỗ nghỉ trọ, tiến vào một thâm sơn.

Đêm nay là tiết Trung Thu, trăng thanh gió mát. Đang đi, Lam Thái Cúc bỗng ngoảnh lại Lam Thái Điệp nói:

- Điệp muội, tỷ tỷ đã nhớ ra rồi, lúc chúng ta ở trong khách điểm Vân Long, hần đã bị trúng thuốc mê của bọn ác tăng Tiết Trúc tự, rồi lột sạch y phục chúng ta, nhưng cũng may là chưa bị cưỡng hiếp...

Lam Thái Điệp nhanh bước tiến tới, đi sóng vai với tỷ tỷ, nói:

- Nhưng hần là Thu ca đã đến kịp lúc, đánh đuổi ác tăng kia đi, cứu thoát chúng ta, lại không biết rõ sự thật nên mới mắng chúng ta hèn hạ.

Lam Thái Điệp gật đầu:

- Điệp muội suy luận rất đúng, có lẽ là vậy!

Đoạn ngược mặt nhìn trời, nói tiếp:

- Ôi! Đòi người mấy khi được thấy trăng trên đỉnh đầu, nhưng chúng ta...

Bỗng ngưng lời, buông tiếng thở dài nã nuột.

Lam Thái Điệp đưa mắt nhìn phía trước nói:

- Nhị tỷ, tiểu muội mệt lắm rồi, đi nhanh lên, đến đằng trước tìm chỗ nghỉ qua đêm, sáng mai hãy đi tiếp, được không?

- Rõ ngọc, chôn thâm sơn cùng cốc thế này, tìm chỗ nghỉ đêm ở đâu kia chứ?

Lam Thái Cúc tuy nói vậy, nhưng chân cũng bước nhanh hơn.

Lam Thái Điệp bỗng dừng lại, đưa tay chỉ khu rừng cách khoảng mấy mươi trượng phía trước, vu i mừng nói:

- Nhị tỷ, hãy nhìn xem, kia chẳng phải là có nhà ở là gì? Chúng ta mau đến xem thử, nếu là nhà dân, chúng ta hãy xin chút gì lót dạ Cũng tốt.

Lam Thái Cúc chú mắt nhìn theo hướng chỉ của Lam Thái Điệp một hồi, đoạn nói:

- Qua góc nhà ló ra trong rừng, có lẽ đó là ngôi miếu, không tin đến xem sẽ rõ.

- Mặc nhà dân hay miếu tự, đằng nào có chỗ nghỉ còn hơn là nằm ngoài sương gió.

Thế là hai chị em tăng nhanh cước bộ, lát sau đã đến bìa rừng, qua khoảng trống nhìn vào, thoáng thấy một bức bờ tường không cao lắm, vây quanh một ngôi điện đường cao to, hai bên điện đường đều có một gian sương phòng thấp hơn một chút.

- Tỷ tỷ nói rồi mà, không phải một ngôi miếu tự là gì?

Lam Thái Cúc nói xong, liền dẫn trước đi vào rừng.

Lam Thái Điệp theo sát phía sau, hai người đến trước bờ tường, thấy một ngôi lầu cửa ở giữa đã sụp đổ và cửa miếu cũng chẳng còn.

Đi qua cửa cổng là khoảng sân vườn cỏ dại um tùm, giữa là ba gian đại điện, cửa chính và cửa sổ toang hoác, bên trong tối mịt, không nhìn thấy được có tượng thần gì, quả nhiên là một ngôi chùa đã bỏ hoang từ lâu.

Hai chị em quan sát trong sân vườn một hồi, Lam Thái Cúc kéo tay em gái, thấp giọng nói:

- Miếu tự hoang phế thế này, không nên ở thì hơn...

Vừa nói vừa quay người định lui ra.

Nhưng Lam Thái Điệp thản nhiên nói:

- Đâu có hề gì, tiểu muội mệt quá rồi, nhị tử hãy đi một mình.

Lam Thái Cúc vô phương, đành đi theo Lam Thái Điệp tiến vào đại điện.

Nhờ có ánh trăng từ ngoài soi vào, chỉ thấy giữa điện là tượng Phật Như Lai, hai bên tả hữu dường như là mười tám vị La Hán, bởi lâu năm không được tu bổ, ngoại mạo tượng thần đều bị tróc lở.

Bỗng nghe Lam Thái Điệp ngạc nhiên kêu lên:

- Ủa, nhị tử hãy xem, hai pho tượng La Hán này sao lại không giống các pho tượng khác thế này?

Lam Thái Cúc đưa mắt nhìn, chỉ thấy trước hai dãy tượng thần La Hán quả nhiên đều có một pho tượng La Hán mình vàng cao to và mới hơn, hơn nữa hai pho tượng này đều có đế, như là mới được đặt vào vậy. Nhưng tượng thần to lớn thế này, ai khiêng đi cho nổi kia chứ?

Lam Thái Cúc đang thắc mắc không hiểu, bỗng nghe tiếng lộp cộp vang lên, phá tan đêm tĩnh mịch, từ xa dần gần, dường như đang tiến vào phía ngôi miếu hoang này.